

DE VEERTIENDE BRIEF

Marc de Bel en Gino Marchal
DE VEERTIENDE BRIEF

Van Halewyck

HET LAATSTE NIEUWS

ABONNEMENTSPRIJZEN:
 BELGIË . . . Per maand 120 fr.; Per jaar 1200 fr.
 BELGIË ENKELD 2 maanden 45 fr.; Per jaar 180 fr.
 BUITERLAND . . . volgens postvoorschriften

Teléfono . . . 17.52.13
 Adres . . . 17.21.21-17.12.32
 Adres . . . 17.42.16-17.42.17
 Adres . . . 17.39.26-17.39.27

— DAGBLAD —
 Em. Jacquemaillan, 105-107, BRUSSEL

Postcheck 8061
 Batare - Opusar
 J. HOYÉ

Vraag bedien
DE ZWEEP
 Pwacht gollustreerd Pijp:0,33

Een Paneel uit het Veelluik van "Het Lam Gods" gestolen

OPHEFMAKENDE DIEFSTAL TE GENT
 Nachtelijke inbraak in de St-Baafskerk

DE OVERHEERDING
 De dief die in de ochtend van gisteren de nacht van de kerk van St-Baafskerk te Gent, heeft gestolen een paneel uit het veelluik van "Het Lam Gods" van Jan van Eyck, is nu in de gevangenis van Gent opgesloten. Het paneel, dat een afbeelding is van de laatste oordeel, werd door de dief uit de kerk gestolen op de avond van gisteren. Het paneel is nu in de gevangenis van Gent opgesloten. De dief is nu in de gevangenis van Gent opgesloten.

DE VERREY NADER IN DE LIJN
 De dief die in de ochtend van gisteren de nacht van de kerk van St-Baafskerk te Gent, heeft gestolen een paneel uit het veelluik van "Het Lam Gods" van Jan van Eyck, is nu in de gevangenis van Gent opgesloten. Het paneel, dat een afbeelding is van de laatste oordeel, werd door de dief uit de kerk gestolen op de avond van gisteren. Het paneel is nu in de gevangenis van Gent opgesloten. De dief is nu in de gevangenis van Gent opgesloten.

De Wraakneming van Vader Lissoir

ALBERT VAN DE VORST TE PARIJS NEERGESCHOTEN
 De gedoopte Antwerpenaar had ruim acht jaar geleden zijn jonge vrouw vermoord

DE WRAAKNEMING VAN VADER LISSOIR
 Lissoir heeft aan den Antwerpenaar vermoord, die in Januari 1926 zijn jonge vrouw vermoordde, een wraakneming in Parijs verricht. De Antwerpenaar was nu in de gevangenis van Parijs opgesloten. De dief is nu in de gevangenis van Parijs opgesloten.

DE WRAAKNEMING VAN VADER LISSOIR
 Lissoir heeft aan den Antwerpenaar vermoord, die in Januari 1926 zijn jonge vrouw vermoordde, een wraakneming in Parijs verricht. De Antwerpenaar was nu in de gevangenis van Parijs opgesloten. De dief is nu in de gevangenis van Parijs opgesloten.

DE INBREK IN DE KIRK
 De dief die in de ochtend van gisteren de nacht van de kerk van St-Baafskerk te Gent, heeft gestolen een paneel uit het veelluik van "Het Lam Gods" van Jan van Eyck, is nu in de gevangenis van Gent opgesloten. Het paneel, dat een afbeelding is van de laatste oordeel, werd door de dief uit de kerk gestolen op de avond van gisteren. Het paneel is nu in de gevangenis van Gent opgesloten. De dief is nu in de gevangenis van Gent opgesloten.

Geestdriftige Ontvangst van het Vliegende Echtepaar

GUY HANSEZ EN ZIJN VROUW TE ANTWERPEN UIT KONGO TERUG
 Twee exotische toeristen

DE INBREK IN DE KIRK
 De dief die in de ochtend van gisteren de nacht van de kerk van St-Baafskerk te Gent, heeft gestolen een paneel uit het veelluik van "Het Lam Gods" van Jan van Eyck, is nu in de gevangenis van Gent opgesloten. Het paneel, dat een afbeelding is van de laatste oordeel, werd door de dief uit de kerk gestolen op de avond van gisteren. Het paneel is nu in de gevangenis van Gent opgesloten. De dief is nu in de gevangenis van Gent opgesloten.

DE WRAAKNEMING VAN VADER LISSOIR
 Lissoir heeft aan den Antwerpenaar vermoord, die in Januari 1926 zijn jonge vrouw vermoordde, een wraakneming in Parijs verricht. De Antwerpenaar was nu in de gevangenis van Parijs opgesloten. De dief is nu in de gevangenis van Parijs opgesloten.

'De schrijfmachine werd pas op 7 april 1936 gedeponeerd op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, waar ze "nuttig werd gebruikt" op het parket, en later als "oud ijzer" van de hand werd gedaan en naar de vuilnisbelt verwezen. Die bestaat dus niet meer.'

Karel Mortier

'Ik, en alleen ik, ken de schuilplaats van het paneel van De Rechtvaardige Rechters.'

Arsène Goedertier

'Als men aan onbegrijpelijke dingen een verstandige uitleg wil geven, komt men vaak op goede gedachten.'

Georg C. Lichtenberg

'Als je de aandacht kunt afleiden, zal niemand je stoppen.'

Arsène Lupin

- Zondag 8 april -

1

De bordjes op het scorebord wijzen mooi 8-8 aan wanneer meneer Van Erpe, die als gelegenheids scheidsrechter deze wedstrijd voor het goede doel tussen leerlingen en leerkrachten in goede banen leidt, de match ten einde fluit.

Ik schud onze joviale, bolronde leraar biologie de hand, ook al had een blinde veel beter gefloten, en loop samen met mijn goeie vriend Joost tot bij paps en mams. Die staan zoals altijd op hun vertrouwde plek naast de dug-out.

‘Goed gespeeld, jongens!’ zegt paps. ‘Al had je die strafschop toch beter in de netten in plaats van op de paal getrapt, Wannes. Had je gelijk een loepzuivere hattrick gescoord.’

‘Ja, weet ik ook wel, paps’, baal ik.

‘Ach, dat kan iedereen overkomen’, minimaliseert mams. ‘Zelfs Messi heeft er vorige week eentje gemist.’

‘Of trapte je die opzettelijk tegen de paal en wilde je liever scoren bij Paf?’ fluistert Joost me toe, terwijl we naar de kleedkamer sjokken.

Joost, met wie ik elke week bij de U17 van VCE Kruisem speel, noemt elke leraar bij zijn meestal zelf gevonden en niet altijd even flatterende bijnaam. Meneer Muymers, onze leraar Frans, noemt hij Paf, omdat die als twee druppels water op de jonge Jean-Marie Pfaff lijkt, de vroegere doelman van de Rode Duivels.

Ik schud mijn hoofd.

‘Nee, ik had hem maar al te graag het nakijken gegeven.’

Frans is niet meteen mijn lievelingsvak, integendeel. Ik scoor daar zelfs af en toe een onvoldoende op. Maar dat ligt meer aan mezelf dan aan meneer Muyters, die aardig zijn best doet om ons de Taal van de Liefde, zoals hij die noemt, aan te leren. Daarom gaf mams mij vorige maand voor mijn zestiende verjaardag drie dikke boeken. In het Frans, la Langue de l’Amour. Verder dan de eerste bladzijde van het eerste boek ben ik nog niet geraakt, hoewel ik erg graag en veel lees. Vooral detectiveverhalen. Ik hou van de mix van geschiedenis en detective. Mams vindt, als lerares Nederlands, dat ik ook de klassieke literatuur moet lezen. Dat heb ik een paar keer geprobeerd, maar even snel weer opgegeven. Ik snap echt niet wat mensen daar leuk aan vinden. Nee, geef mij maar een spannende detectiveroman, waarin...

De hand op mijn schouder haalt mij uit mijn gemijmer.

‘Proficiat met het gelijkspel’, feliciteert meneer Van Erpe Joost en mij. ‘Ik wist niet dat jullie zo goed konden voetballen. Ik...’

De vlinderige vrijgezel wil nog wat bloemetjes gooien, maar ziet opeens mevrouw Michels staan en haast zich naar haar toe.

Joost en ik wisselen een blik. Het is een publiek geheim dat meneer Van Erpe, of Bolle zoals Joost hem altijd noemt, een oogje heeft op mevrouw Michels nu die van haar man is gescheiden. Al is meneer Van Erpe naar verluidt ook niet vies van andere blaadjes. En vaak verstrooid. Zo projecteerde hij vorige week tijdens de les over het gehoor verkeerdelijk en tot algemene hilariteit de doorsnede van de mannelijke geslachtsorganen in plaats van die van het menselijke oor, waarop hij zijn miskleun mooi en laconiek minimaliseerde met de heerlijke quote: ‘Ach, veel verschil maakt het niet. Een gezonde man hoort en ziet immers met zijn piemel.’

Waarop Joost meteen na de les op de proppen kwam met de flauwe woordspeling: ‘Als Bolle naar porno kijkt, dan tuit zijn oor.’

‘Joehoe, Wannes!’

Joost en ik draaien ons tegelijk om. De tweelingzussen Borreluut, die ook bij ons op school zitten, zwaaien ons enthousiast toe. Joost beent gehaast naar de twee meisjes. Ik slenter hem achterna. Volgens Joost valt Lies op hem en heeft Beth een oogje op mij. Maar dat beweerde de eeuwige optimist ook van Noor, Hanne, Mina, Kim...

‘Hallo’, glimlachen de twee zussen ons toe.

Beth kijkt me strak aan.

‘Hallo’, groet Joost terug. ‘Hebben jullie genoten van de match?’

‘Zeker’, knikt Lies. ‘Alleen jammer dat jij aan het eind die strafschop hebt gemist, Wannes.’

Ik haal mijn schouders op.

‘Tja, shit happens...’

‘Ik had meneer Muymers anders best weleens in het zand willen zien bijten’, glimlacht Beth. Ze kijkt me weer recht in de ogen.

‘Tja, sorry...’

‘Blijven jullie nog even hier tot wij gedoucht zijn?’ vraagt Joost.

‘Dan kunnen we misschien samen naar...’

‘Nee, helaas niet’, prikt Lies het opgelaten droomballoonnetje stuk.

‘We moeten nu meteen naar huis voor mama’s verjaardagsfeestje. Maar misschien kunnen we morgen afspreken in de bieb?’

‘Zeker!’ knikt Joost. ‘Hoe laat?’

De zussen wisselen een blik.

‘Halfzeven?’ stellen ze tegelijk voor.

‘Prima!’ duimt Joost. ‘We zullen er zijn.’

‘Super!’ glimlacht Lies. ‘Nou, tot dan.’

‘Tot dan’, belooft Joost.

Hij kijkt de meisjes met halfopen mond na, wacht even tot ze achter de tribune zijn verdwenen en balt triomfantelijk zijn vuisten.

‘Yes! Yes! Bingo! Wat heb ik je gezegd, Wannese?!’

‘Tja, dat wil toch nog niet zeggen dat...’

‘O, nee? Kom nou. Heb jij dan niet gezien hoe Beth naar je keek? Of heb je rolluiken voor je ogen? Dit komt goed, makker!’

Hij mept zijn vuist onzacht tegen mijn bovenarm en haast zich naar de kleedkamer.

Maar hij blijft opeens staan en tikt zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd.

‘O, ja. Was ik bijna vergeten. Mijn zus vraagt of je nog eens wil nadenken over die dropping voor de oud-scouts?’

Emma, de oudere zus van Joost, is de hoofdleidster van onze scoutsgroep. Een toffe, wilde meid, maar net als haar broer onwijs naïef en goedgezind. Alle kapoenen zijn gek op haar. Volgende maand organiseren wij, de leiding, een dropping voor de oud-scouts. Daarbij rekenen ze vooral op mij voor de cryptische omschrijvingen die de te volgen weg aanduiden. Een kolfje naar de hand van deze rebussen- en cryptogrammenfreak. Al moet ik toegeven dat het niet altijd even makkelijk fluitje-van-een-centgewijs van een leien dakje loopt.

‘Oké, zal ik doen’, beloof ik.

Ik zie meneer Vangoidsenhove, de Romein zoals Joost hem noemt, mijn leraar geschiedenis, bij mams en paps staan wanneer ik de kleedkamer binnenga. Niks om mij zorgen om te maken, integendeel. Geschiedenis is een van mijn beste vakken. Haal ik altijd moeiteloos achten en vaak zelfs negens voor. Bovendien is meneer Vangoidsenhove met ruime voorsprong de tofste leraar die we hebben. En hij voetbalt als ruime veertiger ook lang niet onaardig. *Hij* scoorde trouwens wél een hattrick.

2

‘Joehoe! We zitten hier, Wannes!’ zwaait mams me toe.

Zij en paps zitten samen met meneer Vangoidsenhove, een vrouw en nog iemand aan het tafeltje vlak naast het koffieapparaat in de verste hoek van de kantine, die stampvol zit. Nonkel Hubert en tante Jeanne, zoals wij de twee krasse oudjes die al sinds de vijftiende eeuw de kantine runnen liefdevol noemen, knipogen me vriendelijk toe en hebben hun handen vol met het tappen en opdienen van de pinten.

Gelukkig worden ze bijgestaan door drie van hun bijdehante kleinkinderen.

Ik baan mij een weg door de op elkaar geplakte supporters en spelers, plof op de vrije stoel die mams voor mij heeft bewaard en krijg, terwijl het koffieapparaat pal boven mijn hoofd opeens keihard als een verhitte stoomketel begint te sissen en te sputteren, een schok bij het zien van het meisje dat naast meneer Vangoidsenhove aan het tafeltje zit.

‘...nog samen hebben gevoetbald, Wannes?’

‘Eh, wat zei je, paps?’

‘Ik vroeg of jij wist dat Koen en ik in een vorig leven hier nog samen in Kruisem hebben gevoetbald.’

‘Eh... nee, paps.’

‘Klopt’, bevestigt meneer Vangoidsenhove. ‘In het seizoen 1993-94,

voor ik ben getrouwd en naar Gent ben verhuisd. Jouw vader, Vincent en ik waren niet alleen drie heel goeie vrienden, maar ook de topscorers van de ploeg, niet Eric?’

Paps knikt beamend.

‘Daarna zijn we elkaar helaas uit het oog verloren. Zie jij Vincent nog, Koen?’

‘Nee, helaas niet. Hij is dokter geworden heb ik gehoord en ergens een eind voorbij Leuven gaan wonen.’

Het meisje naast paps’ vroegere boezemvriend werpt me met haar betoverend mooie grijsgroene ogen een dromerige, wat afwezige blik toe boven de grote, ronde glazen van haar zonnebril. Ik schat haar ongeveer zo oud als ik. Haar lange sluikhaar en paars gestifte lippen geven haar een frisse, artistieke look.

COMMAS SAVE LIVES!

Let’s eat grandma.

Let’s eat, grandma.

staat te lezen op het strakke T-shirt dat ze draagt onder haar knalrode Victoriaanse lakei-jas, die me doet denken aan een van paps’ picturediscs, waarvan de naam van de groep me even ontsnapt. De drie dunne, om haar pols getatoeëerde zwarte lijntjes maken het kunstzinnige plaatje compleet.

‘Dit is Leen, mijn vriendin, en dit is Nina, mijn dochter’, stelt meneer Vangoidsenhove voor.

Ik schud beiden de hand.

‘Aangename kennismaking. Ik ben Wannes.’

Nina... mooie naam. Als ik het me goed herinner bestaat er ook een ninavlinder.

Nina... leest omgekeerd als Anin, wat Johannes of Wannes betekent...

Nina, maar voor zou een flauwe woordspeling kunnen zijn...

‘En het toeval wil’, haalt mams mij uit mijn gemijmer, ‘dat Leen een oude schoolkameraad van mij is! Zo zie je maar weer hoe klein de wereld is.’

‘Ja, maar ik ben in tegenstelling tot jouw moeder geen lerares geworden.’

‘Hè, Wannes!’ roept Joost, terwijl hij zich een weg naar de uitgang wringt. ‘Ik ben ervandoor! Tot morgen! Pik je me om zes uur op met jouw bromfiets?’

‘Oké!’ antwoord ik.

‘Wat doe jij dan voor werk, Leen?’ wil mams weten. ‘Of leef je van de liefde?’

Ze werpt meneer Vangoidsenhove een schalkse knipoog toe.

‘Deels. Voor de rest werk ik als communicatieverantwoordelijke bij de tv-zender Arte. Heel leuke job! Ik...’

Nina buigt zich wat meer naar me toe.

‘Jij krijgt dus les van mijn vader?’ zegt ze boven het rumoer uit.

Ik knik. Ze heeft een heel mooie, zachte, heldere stem.

‘Mijn innige deelneming.’

‘Nou, dat valt eerlijk gezegd best mee’, verzeker ik haar. ‘Hadden we maar meer leraars als jouw pa.’

‘Slijmerd’, smaalt Nina, terwijl ze haar zonnebril afneemt en die in haar kleurige, van een versleten kelimtapijt gemaakte handtas stopt.

‘Welk merk van bromfiets heb je?’

‘Een Suzuki TS50.’

‘Gaat die snel?’

Ik gluur even naar mams en paps. Die zijn druk aan de babbel met meneer Vangoidsenhove en zijn nieuwe vriendin en hebben geen oog voor ons.

‘De wettelijk toegelaten maximumsnelheid is 45 km per uur...’

‘Maar...’ grijnst Nina samenzweerderig, terwijl ze haar grijsgroene ogen hoopvol openspert.

‘De kerel van wie ik hem heb gekocht heeft die wat opgedreven, zodat die makkelijk 70, soms zelfs 80 haalt.’

‘Cool!’ glundert Nina mijn buik vol kriebels. ‘Welke kleur heeft hij?’
‘Rood.’

‘Mijn lievelingskleur’, knikt ze goedkeurend, terwijl ze haar bloedrode lakei-jas in de plooi trekt.

The Beatles. Zo heten die vier kerels met hun kleurige lakei-jassen op paps’ picturedisc.

Er ontstaat opeens een hoop rumoer in de overvolle kantine. Alle blikken richten zich op de tv boven de toog. Ook onze vier tafelenoten draaien zich naar het scherm, waarop Sagan samen met een Franse renner, wiens naam ik maar half heb verstaan, de piste in Roubaix oprijdt.

‘Sagan kan niet verliezen!’ roept iemand.

‘Hm, je weet nooit’, betwijfelt een man met een grote zwarte snor. ‘Hij heeft zich al eens laten verrassen.’

‘Maar dat zal die sluwe vos vast geen tweede keer laten gebeuren’, meent een derde.

De bel rinkelt voor de laatste ronde. Sagan vertrekt vanuit tweede positie, perst een fantastische sprint uit zijn boomdikke dijen en wint met de vingers in de neus.

Er stijgt een triomfantelijk gejuich op.

‘Hoe zou die jonge renner die zwaar ten val is gekomen het stellen?’ vraagt tante Jeanne zich af.

‘Se sijn sot dat se die koereurs over die kasseiweg in dat bos laten rijden!’ vindt Patrick Veyt, de vader van Joost. Hij heeft duidelijk weer een paar pinten te veel op. Niemand gaat op zijn opmerking in.

De kantine stroomt nu snel leeg. Meneer Vangoidsenhove kijkt op zijn horloge.

‘Wij moeten er helaas ook vandoor’, verontschuldigt hij zich. ‘Maar laten we eerstdaags eens afspreken, zodat wij uitgebreid kunnen bijbabbelen.’

‘Schitterend idee!’ vindt Leen. ‘Hoe eerder, hoe liever, wat mij betreft. Wat jij, Rosette? Voor mij kan het volgende week elke dag. Ik heb uit solidariteit met Koen ook twee weken paasvakantie genomen.’

Mams knikt beamend en wil iets zeggen, maar Leen is haar voor. ‘Ik ken in Gent een paar erg gezellige restaurantjes. Zal ik er straks meteen eentje boeken voor morgenavond?’

‘Morgenavond niet, schat’, merkt meneer Vangoidsenhove op. ‘Dan heb ik een lezing.’

‘Overmorgen dan?’ stelt Leen voor.

Ze wil er duidelijk geen gras over laten groeien en kijkt mams hoopvol aan.

‘Geef jij ook nog lezingen, Koen?’ vraagt paps.

‘Ja, af en toe.’

‘En waarover, als ik vragen mag?’

‘Over Arsène Goedertier.’

Paps moet diep in zijn geheugen scharrelen. Die naam doet eerlijk gezegd ook niet meteen in zijn hoofd een belletje rinkelen. Arsène klinkt Frans. Dat is dus vast geen Romeinse keizer of zo, waarover meneer Vangoidsenhove in zijn lessen altijd weer met veel liefde vertelt. Gelukkig komt hij ons te hulp.

‘Je weet wel, de man die...’

‘Oké, dat is dan geregeld’, besluit Leen, terwijl ze opstaat en haar jas aantrekt. ‘Overmorgen in Gent. Lusten jullie Grieks? Of liever Chinees? Of Thais?’